

den etableres til en bivej (kommunevej) og i mange tilfælde tæt op mod hovedlandevejen eller landevejen. Vejbestyrelsen for hovedlandevejen eller landevejen kan efter de gældende regler ikke modsætte sig dette, selv om færdslen på den primære vej gør det påkrævet, ligesom vejbestyrelsen ikke kan stille tekniske krav, f. eks. om fri oversigt. Af hensyn til trafikikkerheden på den mere befærdede vej har man fundet det påkrævet at søge tilvejebragt hjemmel for, at tilladelse tillige skal indhentes fra vejbestyrelsen for hovedlandevejen eller landevejen til ændring af de bestående adgangsforhold til kommunevej, når sådanne ændringer foretages mindre end 100 m fra hovedlandevej eller landevej. I bymæssige bebyggelser foreslås afstanden dog fastsat til 50 m fra hovedlandevej eller landevej.

Som bestemmelsen er formuleret finder den også anvendelse i relationen landevej — hovedlandevej.

De i *stk. 3* nævnte eksempler på tekniske krav, der kan stilles som betingelse for tilladelse efter *stk. 1* og *2* er ikke udtømmende. Forslaget går videre end den nugældende § 33, *stk. 1*, derved, at der foreslås tillagt vejbestyrelsen hjemmel til at gøre tilladelsen til ændring af adgangsforholdene betinget af, at den offentlige vej — under hensyn til de ændrede trafikale forhold — ombygges med midterrabat, kanalisering, lyssignal og lignende. Bestemmelsen kan eksempelvis tænkes bragt i anvendelse, hvor det drejer sig om særligt trafikskabende virksomheder, jfr. bemærkningerne foran til *stk. 2*.

Som det fremgår af bestemmelsen, kan vejbestyrelsen for hovedlandevejen (landevejen) også gøre sin tilladelse betinget i de i *stk. 2* nævnte tilfælde.

Med hensyn til afholdelsen af udgifterne ved gennemførelsen af vejbestyrelsens krav har det altid været antaget, at vejbestyrelsen kan kræve disse afholdt af vedkommende ejer eller bruger, i hvert fald når foranstaltningerne vedrører selve ejendommen. Det foreslås nu, særlig i relation til den ovennævnte udvidelse af bestemmelsen, fastslået, at vejbestyrelsen kan bestemme, at udgifterne ved ombygning af den offentlige vej helt eller delvis skal afholdes af vedkommende ejer eller bruger, ligesom vejbestyrelsen — jfr. den nugældende §§ 33, *stk. 1* — kan kræve selv at forestå foranstaltningerne mod godtgørelse af udgifterne herved.

Den specielle klagebestemmelse i vejbestyrelseslovens § 33, *stk. 2*, er ikke medtaget i forslaget, da den er indeholdt i den hertil svarende generelle klagebestemmelse i § 81.

Til § 71.

Bestemmelsen, der svarer til vejbestyrelseslovens § 34, giver regler om benyttelsen af bestående ad-

gange til offentlige veje. Vejbestyrelsens tilladelse til udvidet benyttelse kræves kun i de tre grupper af tilfælde, der er nævnt i *stk. 1-3*.

Ligesom vejbestyrelseslovens § 33 omfatter bestemmelsen i § 34 ikke blot overkørsler og overgange direkte ud til en bestående offentlig vej, men også anvendelse af private fællesveje m. v., der indmunder i en offentlig vej. Overkørsler for private fællesveje til en offentlig vej kan følgelig ikke uden vejbestyrelsens tilladelse benyttes som grundlag for udstykning.

Bestemmelsen i *stk. 3* om parcellers benyttelse af overkørsler m. v. i tilfælde af udstykning omfatter såvel hovedparcellen som de frastykkede parceller.

Dette har altid været antaget i praksis, men har ikke fremgået klart af den nugældende § 34, *stk. 2*.

Bestemmelsen i *stk. 5* er ny og svarer til den foreslåede bestemmelse i § 70, *stk. 2*, jfr. bemærkningerne hertil.

I *stk. 6* fastslås det, at vejbestyrelsens tilladelse efter *stk. 1-5* kan gøres betinget i samme omfang som efter § 70, *stk. 3*.

Nægtelse af tilladelse efter §§ 70 og 71 vil i ganske særlige tilfælde kunne have den virkning, at ejeren af en ejendom, der grænser til vejen, herved afskæres fra en økonomisk rimelig og forsvarlig udnyttelse af ejendommen. Under de i forslaget § 78 angivne forudsætninger kan ejeren da kræve ejendommen overtaget af vejbestyrelsen mod erstatning. Den hidtil gældende bestemmelse herom i vejbestyrelseslovens § 37 har ikke udtrykkelig givet hjemmel herfor, men det har altid været antaget i praksis, at bestemmelsen kunne anvendes analogt på vejbestyrelsens beslutninger efter de gældende §§ 33 og 34.

Til §§ 72-80.

Bestemmelserne svarer til de nugældende bestemmelser i vejbestyrelseslovens §§ 35-38, men er søgt gjort mere overskuelige.

Til §§ 72-73.

Bestemmelserne giver — som hidtil vejbestyrelseslovens § 35 — ministeren for offentlige arbejder hjemmel til efter indstilling fra et i hver amtsråds-kreds nedsat udvalg — de hidtidige såkaldte § 35-udvalg — nu kaldet *vejadgangsudvalg* — at fastsætte adgangsbestemmelser for hovedlandeveje, landeveje og sådanne kommuneveje som skønnes af særlig betydning for den gennemgående færdsel. Vejadgangsudvalgene er foreslået udvidet med yderligere et medlem udpeget af ministeren for offentlige arbejder under hensyn til, at vejdirektoratet efter 1. april 1972 bestyrer hovedlandevejene, jfr. lov om offentlige veje § 2, *stk. 2*.